Ritme natural

Per DavidG el ds., 01/06/2019 - 21:14

Deixar-se agafar pel ritme de la natura és pregar. Perquè, quan el seu ritme ens té, ens obrim a escoltar la melodia de Déu que s'hi sobreposa.

Els elements naturals, que ens envolten i dels que en formem part, tenen el seu tempo: un moviment original, un cicle que pot durar segons i, de vegades, segles. Aquests elements com ara les onades del mar, les estacions o la Via Làctia, no tenen llibertat com nosaltres. Però tampoc disposen d'un ego que calgui defensar amb risc de tancar-s'hi del tot. Ella és, ni més ni menys que, l'escenari preparat per Déu en favor d'una mútua i lliure ofrena.

En efecte, la natura prepara aquest encontre. Si escoltem el mar, les muntanyes, el vent, els arbres, els ritme de cada cosa, sentirem el desig de comunió dins nostre. Hi dediquem un temps?

Contemplo les muntanyes. Em diuen que van sorgir fa cinquanta milions d'anys. Jo que a penes tinc experiència de cinquanta, em sento petit quan penso què vol dir "un milió d'anys". On era jo o els meus avis o besavis quan vosaltres naixíeu, cims? Els miro i, poc a poc, oblido on tinc el melic. Em lliuro a l'encontre amb Aquell que, tot i essent tan gran i tan de sempre, es fa petit i d'ara mateix. Per això, les muntanyes tot i els anys que les avalen i el volum que les solemnitza, deixen de ser protagonistes quan finalment, empetitit i bocabadat davant l'espectacle dels cims, pronuncio el seu nom. Allà ens hem trobat.

Assegut sota un arbre o estirat a la platja, acaronant els camins o gaudint d'una infusió, trobaré temps per deixar que cada cosa, amb el seu ritme, sostingui la melodiosa Paraula que dóna sentit a tot.